

El temps perdut.

I quan li va dir adéu, se'n va adonar que era la primera vegada que la veia.

La flaire del seu cos li va recorda temps passats.

La seva ombra esculpida al terra el transportà a la seva adolescència.

Es va adonar, que ara que li havia dit adéu no sabia res d'ella. En realitat no havia sabut mai res de les seves intimitats , no havien fet mai res per parar el temps i gaudir de la seva estada junts.

No havia comprés res del que li havien explicat els seus avantpassats, ni els seus vells amics.

Res de res.

I ara la perdia per sempre, amb la posta de sol de la seva vida.

I es ficar a plorar.

Va plorar per ell, amb l'egoisme de l'ésser que no havia pogut ser feliç.

Que de temps perdut. Va Pensar.

Ho tenia tot, i no va aprofitar res. Va ser com la sorra del desert que un dia se li escapolia de les mans i ell rient la volia agafar.

La seva vida, va ser com el vell rellotge d'arena de casa la tieta,

que veia com poc a poc destil·lava l'arena en el seu interior i quan veia veure que s'acabava el girava per tornar a començar, però un dia li caigué i el va parar per sempre mes.

Ara creia que no hi havia temps per tornar a començar, el començament seria en un altre lloc. (si el hi havia).

Caminava allunyant-se poc a poc, sense deixar de plorar, girant de tant en tant la mirada al darrere. Mirant l'espectre com es fonia en l'espai.

I recorda:

No havia viscut mai la vida, només n'havia fet projectes.

No havia viscut mai lo senzill, que era el que tenia al seu abast.

No havia vist créixer els seus fills.

No s'havia parat mai a veure una posta de sol.

No havia viscut mai un instant com si fos etern.

No havia viscut mai la mort perquè li feia nosa, ella no entrava amb la seva vida.

Ara ho començava a entendre.

Temps i eternitat eren les dos coses en la mateixa vida.

De cop i volta, volia viure i descobrir coses noves, volia conèixer gent, i gaudir amb la seva gent.

Però sabia que descobrir la vida seria pensar amb la mort.

No volia tenir por a la mort, ara sabia que era un fet tan natural com el néixer.

I va plorar. Per ser tant estúpid .

Per no escoltar els homes vells i els seus avantpassats.

Va plorar per el temps perdut.

Ara va comprendre que havia pogut viure els instants com si fossin eterns, i hauria pogut ser eternament . . . feliç.

El naixement del seu fill. Les carícies de la seva dona. La posta de sol al desert. Tantes i tantes coses que el van fer feliç . . . eternament feliç però que ell no les va percebre.

A les hores va mirar els estels i va recordar al mestre. “ Si plores per no veure el sol, les llàgrimes no et deixaran veure els estels.”

I plorant, començar a caminar a una nova vida,
per començar a ser feliç.